

en l'obertura del II Ple d'E. R. de C. Nacionalisme integral Obrerisme avançat

VIGILIES DEL PLE D'E.R. DE C.

POLITICA, ES CREACIO

Per J. M. LLADÓ FIGUERES

Algú ha afirmat que la política havia mort. Que els polítics han perdut el prestigi i la confiança que gaudien. Han estat formulades acusacions directes i envestides indirectes contra els partits republicans, singularment contra E. R. de C., pel fet que aquesta fos la força política majoritària. Els atacs i les envestides han tingut, per bé que falsa, aquesta base: la missió dels partits polítics ha estat superada, i només —s'ha dit— les organitzacions sindicals són les que, amb mínim d'autoritat i d'eficàcia, poden endegar el moviment social i econòmic del nostre país.

Evidentment, la política, en el sentit migrat de la paraula i de l'acció, ha fracassat. Els procediments que han singularitzat la política espanyola —la intriga, la traveta, la combinació entre bastidors— han estat desplaçats i, per la nostra pròpia dignitat, no hem de permetre que sobrevisquin a la convulsió actual. Però, en realitat, la política no és això. Política és creació i civilització. En política hi ha necessitat de produir i de crear. I crear és creure, és estimar, és tenir un pensament i una orientació. A la política cal anar-hi amb vocació i amb desinterès com a la poesia. Cal anar-hi amb una enèrgica voluntat d'intervenció vital. Aquell polític que no estigui assistit d'aquestes qualitats i d'aquests propòsits, és a dir, el polític incapaç per la creació anirà, fatalment, a la infelicitat i al fracàs.

Cada dia s'accentua, doncs, la necessitat de predicar l'ideal polític, un ideal pur i honest, realitzant amb nobles procediments, de cara a l'opinió. Abans la política podia isolar-se, podia convertir-se en una professió, perquè estava en

mans d'uns quants. Ara no reconeix límits. S'ha convertit en una atmosfera densa que ho envaeix tot. No és una professió lucratiua, sinó un deure ciutadà, del qual ningú no pot excusar-se.

Una política així, una política creadora, com no s'ha fet mai al nostre país en la proporció i amb l'eficàcia exigibles, obrirà els ulls als engegats que neguen la seva necessitat i, en actuar sobre l'entronya viva de Catalunya, podrà oferir aviat els efectes saludables de la seva acció.

E. R. de C. és l'instrument apte per a realitzar aquesta política. Perquè té l'assistència moral i efectiva de les masses; perquè ho ha demostrat a través d'uns anys de govern, a través de l'actuació sacrificada i honesta dels seus homes, a través dels seus màrtirs...

Tenim confiança, molta confiança, en el Ple del Partit que tindrà lloc avui i demà. Aquest Ple és la culminació del període preparatori iniciat fa alguns mesos per a entrar en una franca i intensa activitat. Ja en la primera reunió de conjunt que donà lloc a la formació de l'actual Consell Permanent, va donar-se una nova estructura orgànica al Partit, i van dibuixar-se les futures actuacions que al llarg d'aquesta etapa han pogut ésser perfilades i millorades.

E. R. de C. pot presentar un balanç magnífic de la seva acció durant la guerra. Ha donat al front els seus millors homes. I en l'escena del Govern ha deixat rastres d'una acció honrada, lleial i conciliadora. Ha contribuït en silenci, però amb eficàcia. A desgrat de rebre acusacions i a desgrat de sofrir deslleialtats. El que pot afirmar amb orgull el nostre Partit és això: que ha complert el seu

LLIBERTAT O LLIBERTINATGE

Sovint s'ha parlat de llibertat. Aquesta paraula, paraula meravellosa i d'un sentit altament renovador, s'ha vist, però, infinitat de vegades pronunciada per gent que no sap ni vol saber el que és o el que significa.

S'ha parlat molt de llibertat. S'ha cridat molt en nom de la llibertat.

I qui ho han fet?

Qui?

Tothom. Tots els partits, totes les organitzacions han parlat de llibertat.

Qui, però, ha complert aquesta llibertat?

Quin partit o organització ha fet complir als seus afiliats el sentit de llibertat?

Cap!

Per què, doncs?

Perquè predicar la llibertat és molt bonis, molt humà, però és també molt perillós.

I és que avui dia ha passat allò de què en nom de la llibertat s'ha implantat, ha actuat durant deu mesos un llibertinatge intolerant, un llibertinatge completament odiós.

En nom de la llibertat, s'ha assassinat.

En nom de la llibertat, s'ha robat.

En nom de la llibertat, s'ha fet tot.

deure sense claudicar dels postulats essencials que animen la seva existència.

Els homes d'E. R. de C. tenim obligació de vitalitzar el Partit per a col·laborar en la tasca de la revolució i per a procurar que aquesta sigui feta segons les necessitats i les aptituds de Catalunya, i vagi encaminada al triomf de la República democràtica i parlamentària, d'un profund continuïtat social.

I els homes joves del Partit tenen, sobretot, el dret i el deure d'intervenir amb tota la voluntat i tot l'esforç en aquesta tasca d'edificació de la nova Catalunya.

" ESPARTACUS "

CASAL NACIONALISTA OBRER D.^{re} VI^a
ARIBAU, 74 - TELÈFON 71359

Assemblea General Extraordinària

Sou convocats tots els socis d'ESPARTACUS a l'Assemblea General Extraordinària, que tindrà lloc el proper dissabte, dia 19 de Juny del 1937, a les deu de la vetlla al nostre estatge social.

L'Ordre del Dia es el següent:

- 1.ª Memòria de l'actuació del Casal.
- 2.ª Estat de comptes.
- 3.ª Política general a seguir.
- 4.ª Dimissió i elecció de nou Consell Directiu.
- 5.ª Precs i preguntes.

Barcelona, 11 de Juny del 1937
EL COMITÈ EXECUTIU

NOTES: — Per l'importància de l'Assemblea i pels temes a tractar ccp militant d'ESPARTACUS no pot mancar-hi.
Per tenir dret a assistir a l'Assemblea es necessari presentar el rebut del mes de Juny o Maig.

Menys una cosa.
Complir la llibertat.

Per què?

Perquè no s'ha sentit.

Perquè la llibertat és una cosa pura, lliure...

**

Llibertat individual.

Per part de qui?

A càrrec de qui?

Dels que en nom d'ella, de la paraula sagrada, l'han prostituït?

Dels que en nom d'ella, la paraula pura, digna, han declarat el pacte de la fam a treballadors que no pertanyien a determinat lloc?

No! Això mai.

La llibertat, aquesta paraula que per si sola ja ho ha de dir tot no pot estar a mercè del primer que vingui.

No pot ésser patrimoni de qual-sevo laprofitat de primera hora. Cal aclarir-se.

Cal dir les coses pel seu nom.

Cal que es digui clarament el que es vol.

Llibertat?

Llibertinatge?

Es vol veritablement la llibertat?

A càrrec de tots?

En nom de tots?

Per a tots els ciutadans antifeixistes?

Roncs, a la una.

Posem-s'hi tots.

Però una cosa, Una sola.

Es aquesta:

Llibertat! Llibertat absoluta, amplíssima, indefinida...

Però... també, en nom de la llibertat, d'aquesta llibertat nostra, tan volguda.

Justícia! Justícia sincera, proletària, justa, inflexible, però per als que aprofitant-se d'aquesta llibertat, en nom d'aquesta llibertat, facin quelcom en contra d'ella o en contra dels seus semblants.

Justícia! Ràpida, inexorable, exemplar.

Llibertat! Fins al màxim.

Justícia! Fins allí on calgui.

Aquest és el clam de tota Catalunya.

Aquest és el clam que cal sentir.

I que cal fer-lo complir.

A. ENSERT